

Arrest

nr. 50 049 van 25 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 1 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 23 juli 2009 het Rijk binnen en diende op 24 juli 2009 een asielaanvraag in. Op 31 mei 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Takhel, Godavari VDC (Village Development Committee), ward 1, district Lalitpur, en bezit u het Nepalees staatsburgerschap. In 2054 (Nepalese kalender, stemt overeen met 1997-1998 volgens de Gregoriaanse kalender) huwde u op traditionele

wijze met Khagendra Prasad Neupani. Zowel uw als zijn familie waren fel tegen jullie huwelijk gekant. Zijn familie was er tegen omdat u tot een andere kaste behoort en uw familie ging niet akkoord omdat u nog heel jong was en uw studies nog niet had beëindigd. Samen met uw partner ging u in Kathmandu wonen. In 2055 (1998-1999) werd daar uw enig kind, uw zoon Aadesh Neupani, geboren. In 2058 (2001-2002) verhuisde u voor korte tijd met uw partner naar Darlam Dada VDC in het district Palpa, de geboorteplaats van uw partner. U trok er in in de ouderlijke woning van uw partner. Twee maanden nadien, in de zesde maand van 2058 (september-oktober 2001), zei uw partner u dat hij naar de bazaar in het centrum ging. Hij keerde evenwel nooit meer terug. U heeft geen idee wat er met hem is gebeurd. Na zijn verdwijning bleef u samen met uw zoontje nog drie maanden in de woning in Darlam Dada VDC wonen. Kort na de verdwijning van uw partner begonnen uw problemen. Op een dag viel een groep van vijf personen in legeruniform uw woning binnen. Ze vroegen naar uw partner, maar toen u hen in alle eerbijheid antwoordde dat u niet wist waar hij was, geloofden ze u niet en duwden en sloegen ze u. U vermoedt dat de vijf soldaten van het Nepalese leger waren, maar bent hier niet zeker van aangezien de Maobadi in die periode gelijkaardige uniformen droegen. Enkele dagen later, op 16/08/2058 (1 december 2001), kwamen vier of vijf andere personen naar uw woning. Ditmaal vroegen ze u waarom uw partner in het midden van de Revolutie vertrokken was. Op die manier begreep u dat het om Maobadi ging. Het was de eerste keer dat u beseftte dat uw partner betrokken was geweest bij de Maobadi. Tot dan toe had u daar nooit iets van gemerkt of over vernomen. Vervolgens werd u door drie van de invallers verkracht. Hierna zochten onbekenden u nog drie keer op in de woning in Darlam Dada VDC. Telkens werd u daarbij seksueel misbruikt. Dit misbruik gebeurde zowel door de Maobadi, die wilden weten waarom uw partner niet meer voor hen werkte, als door het leger, dat wilde weten waar uw partner was. Beide groepen bleven bij u langskomen omdat u als alleenstaande vrouw een gemakkelijk slachtoffer was. U klaagde de verdwijning van uw partner en het misbruik waarvan u het slachtoffer was nooit ergens aan omdat uw belagers ermee dreigden u en uw zoon te zullen vermoorden indien u uw problemen ergens kenbaar zou maken. Na vijf maanden in Darlam Dada te hebben gewoond besloot u naar Kathmandu terug te keren. U verbleef er eerst twee weken bij een vriendin. Tijdens uw verblijf bij haar kwam u in contact met Laxmi Shiwakoti. Zij was de directrice van de organisatie 'Mission House Nepal', die weeskinderen en arme mensen helpt. Als alleenstaande moeder had u het erg moeilijk in Kathmandu. U kreeg geen steun van uw familie, vond geen vaste job, had geen geld om een woning te huren en om uw kind te laten behandelen wanneer het ziek was. Uiteindelijk vond u toch een betaalbare huurwoning en besloot ook Laxmi u te helpen. Zij zou er o.a. voor zorgen dat uw zoon in een betere school zou kunnen worden ingeschreven. In ruil voor haar hulp voerde u voor haar in de 'Mission House' diverse huishoudelijke taken uit. Op 23/09/2062 (7 januari 2006) vielen drie tot vier personen met bedekt gezicht uw woning in Kalimati (Kathmandu) binnen. U denkt dat het Maobadi waren omdat deze personen naar uw partner vroegen. Ze brachten uw zoon naar buiten. Daarna randden ze u aan. Na hun vertrek ontdekte u dat uw zoon juist buiten de deur had gestaan. De volgende ochtend vertelde u Laxmi over het seksueel misbruik. Zij informeerde vervolgens op haar eigen initiatief een journalist. Nog dezelfde dag kwam Laxmi met deze man naar uw woning. U vertelde hem over al uw problemen, maar, omdat u nog totaal in de war was, stond u er niet bij stil dat deze informatie gepubliceerd zou kunnen worden. Enige tijd later kwam u erachter dat er wel degelijk een artikel over u en uw problemen in de krant Khojtalash was gepubliceerd. Na het incident in 2062 (2006) voelde u zich vol walging en getraumatiseerd. In de daaropvolgende jaren kende u geen concrete problemen meer in Kathmandu, maar u voelde er zich niet langer veilig en vreesde de hele tijd dat u vroeg of laat opnieuw het slachtoffer zou worden van misbruik door de Maobadi. Hoewel u in Kathmandu nooit concrete problemen kende met het leger, bleef u ook voor het leger voortdurend angst hebben. Zeven tot acht maanden voor uw komst naar België werd u door een zekere Ganesh, met wie u in Kathmandu bevriend was geraakt, naar een hotel in Bhairahawa gebracht. Ganesh had u de hoop gegeven een goede job voor u te zullen regelen waarmee u voldoende geld zou kunnen verdienen. In het hotel kwam u evenwel in contact met een andere man die u uitlegde in wat voor vuile zaakjes Ganesh eigenlijk betrokken was, namelijk mensenhandel. Hierop ontsnapte u en keerde u terug naar Kathmandu. Uiteindelijk besloot u dat u niet langer in Nepal kon blijven. U voelde zich uiteindelijk ook sterk genoeg om uw zoon achter te laten. Laxmi vond een smokkelaar voor u en op 22 juli 2009 verliet u met de hulp van deze persoon Kathmandu. Uw zoon bleef achter bij Laxmi. U nam het vliegtuig in Kathmandu en reisde via een transit te Delhi (India) vergezeld door uw smokkelaar naar België. Op 24 juli 2009 diende u in België een asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Nepalese citizenship card; een kopie van enkele bladzijden van uw Nepalees paspoort, uitgereikt op 9 december 2004 te Lalitpur; een kopie van de citizenship card van uw partner, met daarop de stempel

van de uitreiking van een paspoort op 13 juni 2001; een kleurenkopie van het geboortecertificaat van uw zoon, uitgereikt op 13/02/2055 (27 mei 1998) te Kathmandu; een kleurenkopie van een puntenlijst van uw zoon, uitgereikt op 19 juli 2009 door de Gyanodaya Bal Batika hoger secundaire school te Lalitpur; een artikel uit de krant Khojitalash Daily d.d. 9 januari 2006 waarbij uw foto wordt afgebeeld en waarin uw problemen worden beschreven; een aanbevelingsbrief van Laxmi Shiwakoti d.d. 16 juli 2009 waarin zij uw huwelijk en uw problemen bevestigt; een attest van de United Communist Party of Nepal (Maoist) te Kathmandu d.d. 3 juli 2009 waarin de Maobadi bevestigen dat uw partner een actief lid van hun partij was, maar dat hij in 2001 plots verdween en dat zij geen nieuws hebben over zijn verblijfplaats.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Nepal heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Nepal en bijgevolg de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen. U verklaarde vanuit Kathmandu met het vliegtuig via Delhi (India) naar België te zijn gevlogen. U kreeg daarbij de hulp van een smokkelaar (CGVS 29/09/2009 p.13, 18). U bent evenwel geenszins op de hoogte van het feit of u met uw eigen Nepalees paspoort reisde of de smokkelaar daarentegen een nieuw (vals) paspoort voor u regelde. U zou uw eigen Nepalees paspoort voor uw vertrek aan de smokkelaar hebben afgegeven en het sindsdien niet meer teruggezien hebben. Evenmin weet u of er zich in het paspoort waarmee u naar België zou zijn gereisd al dan niet een visum bevond en zo ja, wat voor type visum het betrof en door welke ambassade dit dan was uitgereikt. Uw smokkelaar zou u hierover geen enkele uitleg hebben verschaft. Bovendien beweerde u dat u uw paspoort tijdens de reis zelf nooit in handen zou hebben gehad en dat het de hele tijd bij de smokkelaar zou zijn gebleven. Hij was ook degene die uw paspoort voor u toonde bij de paspoortcontroles zowel in Kathmandu, als in Delhi, als op de luchthaven van uw eindbestemming in België. Voorts zou uw smokkelaar u gezegd hebben dat u, indien u onderweg vragen zouden worden gesteld door de migratiebeambten, moest antwoorden dat u als toerist kwam. Meer instructies zouden u evenwel niet gegeven zijn (CGVS 29/09/2009 p.19-20; CGVS 30/11/2009 p.4-5). Uw bewering dat u niets weet over een eventueel visum in uw paspoort kan echter maar moeilijk in overeenstemming gebracht worden met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Uit deze informatie blijkt immers dat er op internationale vluchten veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om meermaals grondig te worden ondervraagd omtrent identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen. Men kan hierbij ook steeds uitvoerig worden verhoord over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere verplichtingen hiermee verbonden. Gelet op dit grote risico kan aldus verwacht worden dat u meer details zou moeten kunnen verstrekken over de door u gevolgde reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Aan voornoemde bewering dat de smokkelaar uw paspoort voor u toonde tijdens de identiteitscontroles in Delhi en bij aankomst op de luchthaven in België (Zaventem), kan geen geloof gehecht worden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat op de betreffende luchthavens het paspoort van elke reiziger strikt persoonlijk en individueel gecontroleerd wordt. Het is dan ook uitgesloten dat iemand anders uw paspoort zou voorleggen aan de douanebeambte. Bij binnenkomst in de Schengenzone heerst bovendien de verplichting niet-EU vreemdelingen aan een grondige controle te onderwerpen. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u niet het minste bewijs kon aanbrengen van uw beweerde vluchtroute. U kon bijvoorbeeld geen origineel paspoort, vliegtuigtickets of instapkaart neerleggen (CGVS 29/09/2009 p.20). Wel legde u een kopie neer van de eerste twee bladzijden van uw Nepalees paspoort, maar hieruit blijkt geenszins of u uw paspoort ooit zou hebben gebruikt en of u hiermee al dan niet naar België bent gereisd.

Voorts kan gewezen worden op diverse onlogischheden en ongerijmdheden die de geloofwaardigheid van het door u uiteengezette asielrelaas verder ondermijnen.

Zo zijn uw verklaringen over uw partner en over het feit dat hij bij de Maobadi betrokken zou zijn geweest en hoogstwaarschijnlijk om die reden in 2001 spoorloos verdwenen zou zijn, geenszins overtuigend. U zou er pas na zijn verdwijning voor het eerst achter gekomen zijn dat hij bij de Maobadi betrokken was. Dit zou u hebben kunnen afleiden uit wat uw belagers, die behoorden tot het leger en tot de Maobadi en die u na de verdwijning van uw partner meermaals kwamen misbruiken, u zeiden (CGVS 29/09/2009 p.8, 11-12; CGVS 30/11/2009 p.6). Vooreerst is het bevreemdend dat u noch de namen van de ouders van de man met wie u vier jaar traditioneel gehuwd zou zijn geweest alvorens

hij verdween, noch de namen en de woonplaats van zijn twee zussen kent (CGVS 29/09/2009 p.9). Uw uitleg hiervoor, namelijk dat uw schoonouders tegen jullie huwelijk gekant waren waardoor uw partner niet veel contact had met hen en dat er dus niet veel zaken waren om over te praten (CGVS 29/09/2009 p.9), is geenszins afdoende voor uw gebrekkige kennis over de man met wie u vier jaar zou hebben samengeleefd. Voorts is het maar weinig aannemelijk dat u nooit eerder iets zou hebben gemerkt of vernomen over de activiteiten van uw partner bij de Maobadi. U weet niet sinds wanneer hij actief zou zijn geweest voor de Maobadi, of hij al dan niet een Maobadi-strijder of slechts een aanhanger was, of wat hij precies deed voor de Maobadi (CGVS 29/09/2009 p.11-12; CGVS 30/11/2009 p.6). Nochtans was u op het ogenblik van zijn verdwijning volgens uw verklaringen al ruim vier jaar traditioneel met hem gehuwd (CGVS 29/09/2009 p.5, 8, 11-12). Daarnaast blijkt uit de kopie van de citizenship card van uw partner dat hij op 13 juni 2001, i.e. slechts enkele maanden voor zijn verdwijning, een internationaal paspoort ontving, wat sterk doet vermoeden dat hij in andere omstandigheden dan u schetst is vertrokken. U kon over deze stempel evenwel zelf geen verdere informatie verstrekken (CGVS 29/09/2009 p.15).

Bovendien heeft u sinds het ogenblik van de verdwijning van uw partner nooit enige stappen ondernomen om zijn verdwijning kenbaar te maken, bijvoorbeeld bij mensenrechtenorganisaties, ook niet toen u later voor langere tijd terug in Kathmandu woonde. Evenmin heeft u gepoogd uw partner op te sporen bijvoorbeeld via het Rode Kruis, een organisatie waarvan u van het bestaan op de hoogte blijkt te zijn (CGVS 29/09/2009 p.21; CGVS 30/11/2009 p.7). U ondernam ook geen enkele poging nadat u Laxmi Shiwakoti leerde kennen, die u blijkbaar veel hielp en die op de hoogte was van de verdwijning van uw partner (CGVS 30/11/2009 p.7). Uw verklaring dergelijke stappen niet te hebben ondernomen omdat uw belagers ermee dreigden de feiten nergens kenbaar te maken omdat zij anders u en uw zoon zouden vermoorden en u bijgevolg bang was uw zoon te verliezen (CGVS 29/09/2009 p.21; CGVS 30/11/2009 p.7) kan niet volstaan als uitleg waarom u toch niet enige poging ondernam om uw verdwenen partner terug te vinden, temeer daar u zelf verduidelijkte dat u vooral bedreigd werd het misbruik waarvan u het slachtoffer werd nergens aan te geven (CGVS 29/09/2009 p.21). Bovendien kende u, ofschoon de verschijning van een krantenartikel in 2006 waardoor uw problemen en het misbruik alsnog publiek bekend raakten en ofschoon de door u beweerde bedreigingen uw problemen aan niemand kenbaar te maken, na het laatste misbruik waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest gedurende ruim drieëneenhalf jaar geen concrete problemen meer naar aanleiding van de verdwijning van uw partner (CGVS 30/11/2009 p.17). Uit niets blijkt dan ook dat u in die periode uw partner niet had kunnen opsporen. U stelde nog dat u ook niet via Laxmi probeerde iets te weten te komen over het lot van uw partner omdat zij voor het incident van 2062 (2006) geen details kende over wat er was gebeurd (CGVS 30/11/2009 p.7, 15-16), wat evenmin een afdoende verklaring is voor uw nalaten, temeer daar Laxmi voor 2062 (2006) wel al wist al dat uw partner verdwenen was omdat hij bij de Maobadi was (CGVS 30/11/2009 p.7).

Dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw partner daadwerkelijk een Maobadi zou zijn geweest, wordt nog extra ondersteund door de vaststelling dat u, toen u kort voor uw vlucht in 2009 uiteindelijk op aanraden van Laxmi een vriendin naar het hoofdkwartier van de Maobadi in Kathmandu stuurde om er voor u een attest te halen (dat u neerlegde op het Commissariaat-generaal), naliet van de gelegenheid meteen ook gebruik te maken om meer informatie in te winnen over de exacte activiteiten van uw partner voor de Maobadi (CGVS 30/11/2009 p.21). U beweerde weliswaar dat u zelf bang was om te gaan (CGVS 29/09/2009 p.17), maar dit neemt niet weg dat u dan via uw vriendin die in uw plaats ging bijkomende informatie had kunnen inwinnen, temeer daar de Maobadi volgens uw verklaringen het attest probleemloos verstrekten (CGVS 29/09/2009 p.17, CGVS 30/11/2009 p.20). Dergelijke houding is maar moeilijk in overeenstemming te brengen met uw beweringen dat u na de verdwijning van uw partner jarenlang in het ongewisse zou hebben verkeerd en in moeilijke omstandigheden zou hebben geleefd en met uw beweringen dat u ten gevolge van zijn verdwijning, waardoor u als alleenstaande vrouw met een kind in een maatschappelijk zwakke positie belandde, meermaals seksueel zou zijn misbruikt. In dergelijke omstandigheden zou toch redelijkerwijze verwacht kunnen worden dat u zich niet beperkt tot het louter aanvragen van een attest met het oog op uw asielaanvraag (CGVS 30/11/2009 p.21), maar dat u zich ook verder informeert over die omstandigheden en elementen die een voorname rol hebben gespeeld in uw leven en aan de basis gelegen zouden hebben van uw jarenlange problemen. Dat u geen verdere navraag heeft gedaan over de activiteiten van uw partner voor de Maobadi, dit terwijl u via een vriendin wel de Maobadi contacteerde voor een attest, ondergraaft bijkomend de geloofwaardigheid van de betrokkenheid van uw partner bij de Maobadi en zijn verdwijning om die reden. Het attest van de United Communist Party of Nepal (Maoist) kan aan deze bevindingen niets wijzigen. Dit attest dateert immers van 3 juli 2009, i.e. een drietal weken voor uw

vertrek naar België, en vertoont dan ook een sterk gesolliciteerd karakter met het oog op uw asielaanvraag in België. Hoe dan ook dient een dergelijk attest, om bewijskrachtig te zijn, een coherent en geloofwaardig relaas te ondersteunen, wat hier niet het geval is.

Ook voor wat betreft uw verklaringen dat u in Kathmandu jarenlang in uw moeilijke situatie geholpen zou zijn door een zekere Laxmi Shiwakoti, die het 'Mission House Nepal' - een tehuis voor armen en weeskinderen – beheerde, die u uiteindelijk geholpen zou hebben om Nepal te verlaten en bij wie u uw zoon zou hebben achtergelaten (CGVS 29/09/2009 p. 7, 16, 18, 25-26; CGVS 30/11/2009 p.7), kan gewezen worden op een aantal elementen die uw geloofwaardigheid hieromtrent ernstig in het gedrang brengen. Zo legde u een aanbevelingsbrief van deze Laxmi Shiwakoti d.d. 16 juli 2009 neer waarin zij uw huwelijk en uw problemen bevestigt. Uit onderzoek naar de authenticiteit van dit document blijkt evenwel dat er geen enkele bewijswaarde aan kan worden toegekend. Zo blijkt uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat over het Mission House in Kalimati, Kathmandu, niets teruggevonden kon worden. Het op de door u neergelegde aanbevelingsbrief vermelde emailadres leverde evenmin enig resultaat op en het op deze brief genoteerde telefoonnummer blijkt aan een andere persoon dan ene mevrouw Laxmi Shiwakoti in een ander deel van Kathmandu dan Kalimati toe te behoren. Deze twijfels aangaande het bestaan van het Mission House en Laxmi Shiwakoti worden nog extra bekrachtigd door uw verklaringen over uw contact vanuit België met Laxmi en uw zoon. U stelde immers tot op het ogenblik van het gehoor op 30 november 2009 nog geen enkel contact te hebben opgenomen met Laxmi bijvoorbeeld om uw zoon te spreken, dit terwijl u reeds sinds juli 2009, i.e. een viertal maanden, in België verbleef (CGVS 29/09/2009 p.7; CGVS 30/11/2009 p.2). U verklaarde in dit verband bij uw eerste gehoor dat 'het nu eenmaal zo gaat' en dat u bij uw aankomst in België een telefoonboekje bij had waarin het telefoonnummer van Laxmi stond, maar dat u dit boekje was kwijtgespeeld (CGVS 29/09/2009 p.8). Bij uw tweede gehoor herhaalde u dat u hun contactnummer niet heeft (CGVS 30/11/2009 p.2). Deze uitleg kan bezwaarlijk als een afdoende verklaring in overweging genomen worden gelet op het feit dat op de door u neergelegde brief van Laxmi ook een emailadres en telefoonnummer worden vermeld. Bij confrontatie hiermee repliceerde u enerzijds dat u het nummer van de brief proberen te bellen heeft, maar dat u geen verbinding kreeg (CGVS 30/11/2009 p.2) wat niet strookt met de bevinding van het Commissariaat-generaal dat het nummer wel bestaat, maar in werkelijkheid toebehoort aan iemand anders dan Laxmi Shiwakoti, en anderzijds dat het moeilijk is om in het opvangcentrum op internet te geraken omdat er veel volk aan de computers zit (CGVS 30/11/2009 p.4), wat nog steeds geen afdoende uitleg is voor de vaststelling dat u gedurende een langere periode van enkele maanden geen enkel contact zou hebben opgenomen met uw zoon of Laxmi.

Gelet op alle bovenstaande bevindingen komt ook de geloofwaardigheid van het door u beweerde herhaalde seksueel misbruik in 2058 (2001) en het eenmalig incident in 2062 (2006) ernstig op de helling. Dat hieraan geen geloof gehecht kan worden blijkt tevens uit de vaststelling dat uw verklaringen over dit seksueel misbruik niet eensluidend zijn. Zo beweerde u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat de eerste aanranding, namelijk op 16/08/2058 (1 december 2001), gebeurde door Maobadi. U wist dat het om Maobadi ging omdat zij u vroegen waarom uw partner niet langer voor hen werkte. U zou toen door **drie personen**, die **geen uniform** droegen, thuis zijn opgezocht en **door twee van hen zijn aangerand** (CGVS 29/09/2009 p.22-24). Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal vertelde u daarentegen dat op 16/08/2058 (1 december 2001) **vier of vijf** personen kwamen, dat zij een **soort van uniform gelijkend op een legeruniform** droegen en dat u **door drie van hen werd aangerand** (CGVS 30/11/2009 p.8-11). Bij confrontatie hiermee repliceerde u dat u niet alle details goed kan plaatsen bij elk incident en dat u alles wat door elkaar haalt (CGVS 30/11/2009 p.22), wat niet volstaat als rechtvaardiging voor de tegenstrijdigheden inzake de eerste keer dat u seksueel zou zijn misbruikt. U gaf immers tezelfdertijd ook aan dat u zich die eerste keer, in tegenstelling tot de andere keren, wel nog herinnerde – u kon zelfs de exacte datum noemen – aangezien op deze datum uw meest ernstige problemen begonnen (CGVS 29/09/2009 p.24, CGVS 30/11/2009 p.9). Gezien de voorgaande ongeloofwaardigheid van de eerste aanranding kan evenmin geloof gehecht worden aan het seksueel misbruik dat na die eerste keer zou hebben plaatsgevonden in Darlam Dada en aan het eenmalig incident in 2062 (2006) in Kathmandu. Tevens heeft u er geen idee van hoe de Maobadi u in 2062 (2006) zouden hebben kunnen terugvinden en waarom ze u na zoveel jaren opnieuw zouden zijn komen lastigvallen in verband met uw partner (CGVS 30/11/2009 p.14). Bovendien valt uw algemene houding maar moeilijk te rijmen met uw verklaringen meermaals aangerand te zijn geweest, waardoor de geloofwaardigheid van voornoemd seksueel misbruik bijkomend wordt ondergraven. U maakte immers duidelijk dat u ten gevolge van de aanrandingen voortdurend in angst leefde dat u vroeg of laat nogmaals hetzelfde zou overkomen

(CGVS 30/11/2009 p.17-18). In dit opzicht is het dan ook zeer bevreemdend dat u toch jarenlang alleen bleef wonen met uw zoon en niet bijvoorbeeld onderdak zocht bij Laxmi, die u al sedert kort na uw terugkeer uit Darlam Dada naar Kathmandu leerde kennen, die u regelmatig hielp, die op de hoogte was van uw moeilijke situatie als alleenstaande vrouw met een kind en die de directrice was van een organisatie die zich inzette voor armen en kinderen. Zij zou overigens na het laatste incident in 2062 (2006) zelfs op de hoogte geraakt zijn van het herhaald seksueel misbruik jegens u. Echter, ook na het incident van 2062 (2006) bleef u alleen met uw zoon in Kathmandu wonen en bleef u zelfs nog een tijdlang in dezelfde huurwoning wonen alvorens te verhuizen naar een andere woning die weliswaar ook in dezelfde wijk gelegen was (CGVS 29/09/2009 p.25-26; CGVS 30/11/2009 p.14-15, 18-19). Uw verklaring dat u aan Laxmi niet nog meer kon vragen dan hetgeen zij al deed voor u (CGVS 30/11/2009 p.19) is geenszins afdoende gelet op de ernst van uw beweerde problemen.

In het licht van voorgaande kan er in verband met het artikel uit de krant Khojtalash Daily d.d. 9 januari 2006 dat u neerlegde ter staving van uw relaas bijgevolg op gewezen worden dat dergelijk artikel op zich geen bewijs levert van het feit of de in het artikel vermelde gegevens daadwerkelijk op objectieve wijze werden gecontroleerd op hun waarachtigheid of louter op basis van uw verklaringen werden gepubliceerd. U stelde hierover zelf overigens ook niet te weten of de journalist in kwestie nog ander onderzoek verrichtte – en zo ja, welk onderzoek – na zijn gesprek met u (CGVS 30/11/2009 p.21). Gezien de in uw verklaringen ten overstaan van het Commissariaat-generaal vastgestelde onlogischheden en ongeloofwaardigheden inzake het door u geschetste seksueel misbruik kan aan het door u neergelegde krantenartikel dan ook geen enkele objectieve bewijskracht meer worden toegekend. Een document dat door een asielzoeker wordt neergelegd ter staving van zijn/haar relaas dient immers, om bewijskrachtig te zijn, - zoals hierboven reeds werd opgemerkt - te kaderen in een coherent en geloofwaardig relaas.

Bijkomend dient - zoals hierboven eveneens reeds werd aangehaald - nog vastgesteld te worden dat u sinds 2062 (2006) geen concrete problemen meer zou hebben gekend in Nepal noch met het leger noch met de Maobadi ten gevolge van de door u beweerde betrokkenheid van uw partner bij de Maobadi en zijn spoorloze verdwijning. Wel bleef u voortdurend angst koesteren zowel voor de Maobadi als voor het leger (CGVS 30/11/2009 p.17-19). Dat u vervolgens toch nog drieëneenhalf jaar in Nepal bleef wonen, getuigt, ondanks uw verklaring dat u enkele jaren nodig had om uzelf weer sterk te maken en uw verklaring dat u uw zoon niet zomaar kon achterlaten (CGVS 30/11/2009 p.18), van weinig haast om te vertrekken, wat maar moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Voor wat betreft uw verklaring dat een man met wie u in Kathmandu bevriend was geraakt u enkele maanden voor uw komst naar België misleidde door u een job te beloven, waarna u erachter kwam dat hij u eigenlijk wilde verkopen (CGVS 29/09/2009 p.2, CGVS 30/11/2009 p.19-20) kan opgemerkt worden dat u hierover met geen woord repte op de Dienst Vreemdelingenzaken. U gaf hiervoor als verklaring dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken wel uw hoofdprobleem uitlegde, maar de kans niet kreeg om nog een ander probleem, namelijk dat u het slachtoffer van een poging tot mensenhandel zou zijn geweest, te vermelden (CGVS 29/09/2009 p. 2). Nochtans blijkt dat u op het ogenblik van uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk de kans kreeg om bijkomende opmerkingen te formuleren. U maakte hiervan ook gebruik en wees er toen ondermeer op dat u hoopte uw zoon ook naar België te kunnen overbrengen (zie vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ op 12/08/2009, vraag 8). Aldus is het weinig aannemelijk dat u op dat ogenblik niet zou hebben kunnen vermelden dat u in Nepal het slachtoffer van mensenhandel zou zijn geweest, waardoor ook de algemene geloofwaardigheid van dit aspect in uw relaas op de helling komt te staan. Hoe dan ook gaf u aan dat u erin slaagde aan deze man te ontsnappen en terug te keren naar Kathmandu. Nadien verbleef u nog enkele maanden in Kathmandu wonen, maar zag u deze persoon niet meer terug en bezorgde hij u geen verdere problemen meer (CGVS 30/11/2009 p.20). Voorgaand element is dan ook onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten slotte kan worden gesteld dat de algemene situatie in Nepal op dit ogenblik niet langer van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Sinds de in april 2006 afgekondigde wapenstilstand is er in Nepal in feite niet langer een gewapend conflict aan de gang en bestaat er voor burgers niet langer een risico van veralgemeend, willekeurig geweld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie te doen wijzigen. Uw citizenship card, de kopie van enkele bladzijden van uw Nepalees paspoort, de kleurenkopie van het geboortecertificaat van uw zoon en de kleurenkopie van een puntenlijst van uw zoon tonen hoogstens uw identiteit en nationaliteit, alsook de identiteit en de studies van uw zoon aan. Deze elementen staan voor mij evenwel op zich niet ter discussie. De kopie van de citizenship card van uw (voormalige) partner staft louter zijn identiteit en nationaliteit, maar niets meer. Deze kopie levert op zich echter geen enkel begin van bewijs van de door u aangehaalde problemen. Het krantenartikel, de aanbevelingsbrief van Laxmi Shiwakoti en het attest van de United Communist Party of Nepal (Maoist) kwamen hierboven reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Zij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover ze beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster legt haar citizenship card en een kopie van enkele pagina's uit haar paspoort voor. Aldus toont verzoekster op afdoende wijze haar identiteit aan, maar wordt de geloofwaardigheid van haar illegale reis onderuit gehaald. Verzoekster verklaarde niet te weten of haar eigen dan wel een vals paspoort werd gebruikt voor de reis naar België nu de smokkelaar de identiteitsdocumenten bij zich hield. Verzoekster weet bovendien niets te vertellen over het visum dat voor de reis werd gebruikt. Waar het verzoekschrift stelt *"Ook kan eventueel op basis van dit document worden gecheckt of er een visum werd aangevraagd zodat daarmee de vraag van het CGVS mogelijks kan opgelost worden"*, wordt eraan voorbij gegaan dat verzoekster faalt in haar plicht tot medewerking door slechts fotokopieën van drie bladzijden uit haar paspoort neer te leggen waarop louter haar identiteitsgegevens te zien zijn. Wat betreft verzoeksters verklaringen door de smokkelaar geenszins te zijn voorbereid op vragen van douanebeambten, wijst het verzoekschrift op het feit dat verzoekster geen andere taal spreekt dan Nepalees en dat niet kan *"verwacht worden dat zij op voorhand moest weten hoe die controles zouden kunnen verlopen en dat zij allerlei uitleg daaromtrent zou gevraagd hebben uit haarzelf"*. De blote bewering dat verzoekster enkel Nepalees spreekt vindt geen steun in het administratieve dossier waaruit blijkt dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde ook Hindi en een paar woorden Engels te spreken en uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster een basiskennis van het Engels bezit (zie gehoorverslag CGVS 29.09.2009, p.5). Bovendien is het geenszins aannemelijk dat de smokkelaar verzoekster dermate onvoorbereid zou laten reizen en daarmee zichzelf en zijn netwerk in gevaar zou brengen.

3.1.1. Voorts blijkt uit objectieve informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd dat, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, de identiteit van iedere reiziger meermaals individueel wordt nagegaan op internationale vluchten en in de internationale luchthavens van Delhi en Zaventem. Bovendien kunnen passagiers uitgebreid ondervraagd worden over hun identiteit en het doel van hun reis. Bovenstaande vaststellingen ondergraven geheel verzoeksters

beweringen illegaal te hebben gereisd en haar eigen paspoort niet te kunnen voorleggen. Verzoekster faalt in haar medewerkingplicht.

3.2. Verzoekster stel Nepal te hebben verlaten enerzijds uit schrik voor het Nepalese leger en de Maobadi en anderzijds omwille van haar ontsnapping uit de handen van een mensenhandelaar.

3.2.1. De waarachtigheid van verzoeksters vrees voor de mensenhandel wordt ondermijnd nu ze het probleem bij de Dienst Vreemdelingenzaken vergat te melden, hoewel ze daartoe de kans kreeg. In het verzoekschrift wordt het geringe belang van het *“incident”* in de ogen van verzoekster benadrukt *“temeer daar dit voor een moeder niet opweegt tegen de vermelding dat zij haar zoon bij zich wenst; Waarom verklaarde zij dat wel en het andere niet, is een zeer menselijke keuze”*. Verzoekster gaat eraan voorbij dat haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd om andere problemen in Nepal te signaleren, wat zij heeft nagelaten te doen. Hoe dan ook, en daargelaten de ongeloofwaardigheid van deze beweringen, kon verzoekster zonder enig probleem aan de mensenhandelaar ontsnappen en heeft ze achteraf geen problemen met hem gekend.

3.3. Verzoekster verklaarde voorts problemen te hebben met zowel het Nepalese leger als de Maobadi omwille van de betrokkenheid van haar echtgenoot bij de Unified Communist Party of Nepal en zijn verdwijning. Verzoekster toont echter niet aan dat ze gehuwd was en haar verklaringen zijn geheel onvoldoende om dit aannemelijk te maken. Zo is verzoekster niet op de hoogte van de namen van haar schoonouders en haar twee gehuwde schoonzussen, wat niet kan toegedekt worden door een familieruzie en het verbroken contact. Bovendien legt verzoekster enkel een fotokopie van de citizenship card van haar verklaarde echtgenoot en een fotokopie van het geboortecertificaat van hun zoon neer, fotokopieën zijn echter gemakkelijk te vervalsen via allerhande knip- en plakwerk en hebben aldus geen bewijswaarde (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Daarbij dient te worden opgemerkt dat in zoverre verzoekster gehuwd was het redelijk is te veronderstellen dat ze verontrust is bij zijn verdwijning en hiervoor de nodige inlichtingen inwint en opsporing aanvangt. Verzoekster heeft echter geen mensenrechtenorganisatie geraadpleegd, maar enkel haar vriendin opgedragen om bij de Unified Communist Party of Nepal te informeren naar het lot van haar echtgenoot. In het verzoekschrift wordt om begrip gevraagd voor *“haar specifieke situatie van jonge, misbruikte, zwakke vrouw in een door mannen gedomineerde en op kastensysteem gebaseerde Hindu maatschappij”* en gewezen op haar *“zwakke mentale toestand”* na de aanrandingen. Zonder afbreuk te doen aan de moeilijkheden die een alleenstaande moeder kan ondervinden, is het redelijk te veronderstellen dat verzoekster zelf bijstand en bescherming zoekt te meer gezien de bedreigingen aan het adres van haar zoontje. De twee partijattesten ter staving van het lidmaatschap van verzoeksters beweerde echtgenoot van de communistische partij hebben echter geen officieel karakter zodat hun bewijswaarde slechts relatief is en ze aldus niet voldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Bovendien kan, zelfs gezien de culturele context in Nepal en de zorg voor haar zoontje, niet overtuigen dat verzoekster gedurende haar huwelijk nooit heeft vermoed dat haar echtgenoot betrokken kon zijn bij de strijd van de Maobadi. Tot slot wordt de geloofwaardigheid van de verdwijning van haar beweerde echtgenoot onderuit gehaald door de vaststelling dat uit de fotokopie van de neergelgde citizenship card blijkt dat de houder ervan enige tijd voor de verdwijning van verzoeksters echtgenoot een internationaal paspoort had aangevraagd.

3.4. Aangaande verzoeksters verklaringen verschillende malen mishandeld en aangerand te zijn door Maobadi dan wel Nepalese soldaten in Darlam Dada en Khatmandu stelt de Raad vast dat verzoekster voor het laatst in 2006 werd aangerand en ze, voor zover haar relaas waarachtig is, gedurende drie jaar in Kathmandu kon verblijven zonder problemen te kennen. De waarachtigheid van deze beweerde seksuele mishandelingen wordt ondermijnd door de tegenstrijdige verklaringen in de gehoorverslagen over het aantal personen en of ze al dan niet een legeruniform droegen ten tijde van de eerste aanranding in Darlam Dada in 2001 (zie gehoorverslag CGVS 30.11.2009, p.22). Ongeacht het fysieke en emotionele leed dat seksueel misbruik met zich meebrengt, kan verdringing van deze traumatische ervaring de tegenstrijdigheid niet verschonen nu verzoekster verklaarde zich de eerste verkrachting goed te herinneren en ze zelfs de exacte datum kon meedelen. De ernst van verzoeksters vrees wordt verder onderuit gehaald door haar gebrek aan initiatief hulp te zoeken bij een mensenrechtenorganisatie, de politie dan wel haar eigen familie want niettegenstaande haar verklaringen geen contact meer te hebben met haar familie sinds haar huwelijk in 1997-1998 blijkt uit de fotokopie van haar paspoort dat het adres van haar ouders is opgegeven als thuisadres en ze via haar

ouders het paspoort heeft verkregen in 2004. Aldus is het niet aannemelijk dat verzoekster na haar aanranding in 2001 geen bescherming heeft gezocht bij en via haar familie.

3.5. Verzoekster legde een attest neer van het opvangtehuis L. S. van het Mission House Nepal waarvan de gegevens door experts niet konden worden getraceerd en het mailadres en het telefoonnummer op het attest niet toebehoort aan L.S. Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift een kopie van emailverkeer toe tussen haar en de verklaarde L.S. Verweerder merkt echter terecht op dat geenszins vaststaat dat het emailadres in werkelijkheid toebehoort aan L.S., überhaupt dat L.S. en het opvangtehuis bestaat. Bovendien is het opmerkelijk dat de eerste email niet van verzoekster maar van op dat adres werd verstuurd en dit slecht nadat er tijdens het verhoor op werd gewezen dat op het neergelegde attest van het opvangtehuis zowel een telefoonnummer als een mailadres stond en verzoeksters bewering geen contact te kunnen hebben met L.S. en haar zoon, in tegenstelling tot haar bewering, niet kon te wijten zijn aan het gebrek aan bruikbare contactgegevens. Aldus heeft het emailverkeer een gesolliciteerd karakter en kan er dan ook geen waarde worden aan gehecht.

3.6. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen bijgevolg de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen in Kalimati. Verzoekster verklaart evenmin waarom en hoe de Maobadi haar opnieuw opspoorde. Verzoekster legt ter staving van haar relaas een krantenartikel voor en dringt er in haar verzoekschrift op aan om *“de bewijswaarde van het krantenartikel opnieuw te appreciëren”*. Uit de objectieve informatie blijkt dat het artikel effectief verscheen op 9 januari 2006. Een krantenartikel in een originele krant is een bewijs dat een artikel gepubliceerd is maar geen bewijs van de erin vermelde feiten. Het is immers geen officieel document en bijgevolg niet voldoende om de geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen. Het is tevens een feit van algemene bekendheid dat kranten artikelen tegen betaling publiceren, en hun bewijswaarde bijgevolg bijzonder relatief is. Hoe dan ook moeten documenten onderbouwd worden met geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is. Ten slotte is evenmin aannemelijk dat verzoekster wel een onbekende journalist op aangeven van L.S. in vertrouwen nam, maar het niet aandurfde om zelf medische of psychische verzorging te zoeken na haar aanranding. Verder wordt de geloofwaardigheid van haar beweerd systematische vervolging ondergraven doordat verzoekster na de publicatie van het artikel geen problemen meer heeft gekend, noch met Nepalese soldaten, noch met Maobadi, hoewel ze in hetzelfde huis bleef wonen. Verzoeksters huidige vrees is niet onderbouwd met objectieve elementen die de waarachtigheid, noch de actualiteit ervan aantonen. De waarachtigheid van haar voorgehouden vrees wordt ten slotte verder gehypothetheerd door haar gebrek aan initiatief om zich te informeren over haar zoonje sinds haar komst in België.

3.7. Betreffende de verwijzing naar een mensenrechtenrapport uit 2005 en de *“hele context in Kathmandu van misbruik van vrouwen en vooral de hoge armoede”*, wijst de Raad er nadrukkelijk op dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Het rapport handelt immers over verdwijningen in het kader van de strijd tegen aanhangers en leden van de Maoïstische beweging en niet over verzoeksters vrees als alleenstaande vrouw. Aangaande de kopie van de puntenkaart van haar zoon, stelt de Raad vast dat dit document de asielmotieven van verzoekster niet ondersteunt.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 en wijst erop *“dat de politieke toestand in haar land zeer onstabiel is”*.

4.2. Verzoekster gaat eraan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.3. In zoverre verzoekster zich op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet beroept, dient zij elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoekster dient niet aan te tonen dat het geweld direct tegen haar persoon wordt gericht. Het blijft niettemin noodzakelijk het causale verband aan te tonen tussen de zwaarwegende gronden die bestaan om aan te nemen dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade zal lopen bij terugkeer naar het land van oorsprong, wat op zich ook een inschatting inhoudt van verzoekster, binnen de situatie van haar land. Indien de veiligheidssituatie in Nepal tijdens de burgeroorlog wisselend was en regionaal verschilde blijkt verder uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier dat er sinds 2006 in Nepal niet langer sprake is van een binnenlands gewapend conflict (zie *“Subject related briefing Nepal: De veiligheidssituatie in Nepal”*, 29.03.2010). Verzoekster brengt geen objectieve elementen aan die bovenstaande vaststelling kunnen weerleggen.

4.4. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Het aangehaalde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng oktober tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK